

Прокуратура України
**ПРОКУРАТУРА АВТОНОМНОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ
ТА МІСТА СЕВАСТОПОЛЯ**

вул. Ділова, 24, Київ-150, 03150 факс: (044) 207-16-43
e-mail: prok.ark@ark.gp.gov.ua, web: ark.gp.gov.ua
Код ЄДРПОУ 02911088

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

місто Київ

« 2 » лютого 2023 року

Прокурор у кримінальному провадженні – заступник начальника відділу процесуального керівництва у кримінальних провадженнях слідчих територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Мелітополі, що поширює свою діяльність на Автономну Республіку Крим та місто Севастополь прокуратури Автономної Республіки Крим та міста Севастополя Карлащук Ярослав Іванович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42017000000001114, відомості щодо якого внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 11.04.2017, за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, встановивши наявність достатніх даних для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

**Кравченка Дмитра Миколайовича,
13 вересня 1968 року народження,
уродженця смт. Чорноморське, АР
Крим, Україна громадянина України,
раніше не судимого, колишнього
начальника Нижньогірського РВ
ГУМВС України в АР Крим, останнє
відоме місце проживання за адресою:
вул. Лугова, буд. 24, смт. Чорноморське,
АР Крим, Україна -**

**про те, що він підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні,
умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові,
територіальній цілісності та недоторканності, а саме: в наданні іноземній
державі та її представникам допомоги у проведенні підривної діяльності
проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення,
передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.**

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до вимог ст. 6

Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 19, ст. 68 Конституції України органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 5, ч. 1 ст. 72, ст. 73 Конституції України передбачено, що Україна є республікою. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Питання про зміну території України вирішується виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їх повноважень, встановлених Конституцією України.

Крім того ч. 2 ст. 72 Конституції України передбачено, що всеукраїнський референдум проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш, як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш, як у двох третинах областей і не менш, як по сто тисяч підписів у кожній області. Відповідно до ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Незважаючи на це, у приміщенні Верховної Ради АР Крим 06.03.2014 у порушення ч. 3 ст. 2, ст. 72, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України та п. 2 ч. 3 ст. 3, ст. 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум» депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято незаконну постанову № 1702-6/14 «О проведенні общекрымского референдума», в якій визначено дату такого волевиявлення - 16.03.2014, на яке виносилося питання про входження АР Крим до складу російської федерації на правах суб'єкта федерації.

Відповідно до зазначеної постанови 16.03.2014 на території Автономної Республіки Крим проведено незаконний референдум, результатом якого стала тимчасова окупація території АР Крим і міста Севастополя, а також їх входження до складу російської федерації на правах суб'єкта федерації.

Результати «референдуму» не визнані жодною країною світу, крім російської федерації.

Відповідно до п. 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 68/262 від 27.03.2014 «Територіальна цілісність України», проведений 16.03.2014 в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі референдум не маючи законної сили не може бути основою для будь - якої зміни статусу Автономної Республіки Крим або м. Севастополя.

Також, в пункті 1 вказаної Резолюції зазначено, що Генеральна Асамблея ООН підтверджує свою прихильність суверенітету, політичної незалежності, єдності і територіальної цілісності України в її міжнародно визнаних кордонах.

У подальшому, 17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято постанову № 1745-6/14 «О независимости Крыма», згідно з якою на підставі, так званої, «Декларації про незалежність Республіки Крим», прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим».

Крім того, Верховною Радою АР Крим ухвалено постанову № 1748-6/14 від 17.03.2014 «О правоприместве Республики Крым», пунктом 1 якої передбачено, що

«с момента провозглашения Республики Крым как независимого суверенного государства высшим органом власти Республики Крым является Государственный Совет Республики Крым – парламент Республики Крым в депутатском составе шестого созыва Верховной Рады Автономной Республики Крым на срок полномочий до сентября 2015 года».

Надалі, 18.03.2014 між російською федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республіка Крим» Аксеновим С.В., Константиновим В.А. і Чалим О.М. підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу російської федерації.

Вищезазначене свідчить про проведення представниками російської федерації та її федеральних органів підривної діяльності проти України.

Статтями 1-3 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 №1207-VII визначено, що сухопутна територія Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територія виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України є тимчасово окупованою територією внаслідок збройної агресії російської федерації з 20 лютого 2014 року.

Згідно із ст. 1 Закону України «Про міліцію» від 20.12.1990 за № 565-XII, який діяв до 07.11.2015 (далі - Закон України «Про міліцію») міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань.

Відповідно до ст. 4 вказаного Закону правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, цей Закон, інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку. Крім того, згідно ч. 1 ст. 7 Закону України «Про міліцію» визначено, що міліція є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

У відповідності до ч. 6 вказаної статті у своїй діяльності міліція підпорядковується Міністерству внутрішніх справ України.

Частиною 8 цієї ж статті визначено, що в Автономній Республіці Крим, областях, містах, районах міліцією керують відповідно начальники головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, начальники районних, районних у містах, міських, лінійних управлінь (відділів) головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

У відповідності до присяги працівника органів внутрішніх справ України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1991 № 382 (яка діяла до 30.03.2016) кожен громадянин України, вступаючи на службу до органів внутрішніх справ України, складає Присягу і урочисто клянеться завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного

законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю. Мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

У той же час, самопроголошеною владою так званої «Республіки Крим» за сприяння російської федерації були незаконно створені, у тому числі органи міліції.

Здійснюючи підривну діяльність проти України, представники органів державної влади іноземної держави утворили на окупованій території України федеральні органи державної влади, місцевого самоврядування, органи внутрішніх справ, прокуратури та інші правоохоронні органи російської федерації з метою зміцнення та посилення заходів тимчасової окупації території Автономної Республіки Крим.

Разом з цим, 21.03.2014 державною думою російської федерації прийнято федеральний конституційний закон № 6-ФКЗ «О принятии в российскую федерацию Республики Крым и образовании в составе российской федерации новых субъектов – Республики Крым и города федерального значения Севастополя».

Відповідно до ст. 7 зазначеного закону співробітники органів безпеки, митниці та міліції Республіки Крим, співробітники інших державних органів, які заміщають посади у зазначених органах на день прийняття до російської федерації Республіки Крим та освіти у складі російської федерації нових суб'єктів, мають переважне право на вступ на службу до органів федеральної служби безпеки, митних органів російської федерації та органів внутрішніх справ російської федерації, інші державних органів, що створюються відповідно до законодавства російської федерації на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя, за наявності у них громадянства російської федерації, а також за умови складання ними іспиту на знання законодавства російської федерації та їх відповідності вимогам, які пред'являються законодавством російської федерації до співробітників зазначених органів.

Незважаючи на наявність легітимного керівництва ГУ МВС України в АР Крим, колишнім працівником Абісовим С.В. у взаємодії з керівництвом Президії Верховної Ради Автономної Республіки Крим та представниками незаконних військових формувань здійснено самовільне протиправне присвоєння владних повноважень виконувача обов'язків міністра внутрішніх справ по Автономній Республіці Крим з подальшими незаконними діями, у тому числі проведенням кадрових призначень та звільненням працівників органів внутрішніх справ.

Установлено, що Кравченко Дмитро Миколайович, 13.09.1968 року народження, прийняв присягу працівника органів внутрішніх справ України, відповідно до змісту якої він урочисто присягнув залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю. Мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок. Наказом МВС України його було призначено на посаду начальника Нижньогірського РВ ГУМВС України в АР Крим.

У подальшому, в лютому - квітні 2014 року, більш точну дату встановити не виявилось за можливим, у невстановленому досудовим розслідуванням місці, не встановленими слідством особами Кравченку Д.М. запропоновано перейти до незаконно створеного «Міністерства внутренних дел по Республике Крым», яке увійшло до складу «Міністерства внутренних дел российской федерации», та стати

керівником незаконно утвореного «Отдела МВД росии по городу Судаку».

Кравченко Д.М. будучи громадянином України, службовою особою, яка займає відповідальне становище, працівником правоохоронного органу, достовірно знаючи про незаконність створення окупаційною владою рф «Министерства внутренних дел по Республике Крым» та призначення Абісова С.В. на посаду «временно исполняющим обязанности министра» незаконно створеного «Министерства внутренних дел по Республике Крым», а також проведення на території АР Крим та міста Севастополя референдуму, наслідком якого стало відокремлення вказаних адміністративно-територіальних одиниць та приєднання їх до складу Російської Федерації, маючи на меті сприяти представникам Російської Федерації у проведенні підривної діяльності на території України та подальшої окупації території АР Крим погодився на незаконну пропозицію продовжити роботу керівником незаконно утвореного «Отдела МВД росии по городу Судаку», без підпорядкування Міністру внутрішніх справ України.

Допомога Кравченка Д.М. іноземній державі та її представникам у створенні та функціонуванні органів внутрішніх справ російської федерації та придушення спротивів окупації півострова з боку громадян України на території АР Крим призвели до посилення заходів тимчасової окупації півострова Крим.

Таким чином, Кравченко Дмитро Миколайович вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 111 КК України, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, а саме: надання іноземній державі та її представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України (в редакції Закону від 08.04.2014 № 1183-VII).

Прокурор
у кримінальному провадженні

Ярослав КАРЛАЩУК

«___»_____2023 року

Процесуальні права та обов'язки підозрюваного Кравченка Д.М.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про

мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог

цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;

знайомитися з правилами тримання під вартою;

на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;

користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);

відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеного їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру вручена адвокату, процесуальні права та обов'язки оголошено, вони мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний _____ (_____)

« _____ » год. « _____ » хв. _____ 2023 року.

Адвокат підозрюваного _____ (_____)

« _____ » год. « _____ » хв. _____ 2023 року.

Повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри вручив:

Прокурор у кримінальному провадженні

Ярослав КАРЛАЩУК

« _____ » _____ 2023